

Yalnız Adam

– SacideYAYLAZ · 10 Haziran 2010

İşte yine geliyor "yalnız adam" ben ona yalnız adam diyorum,

öyle masum, öyle yalnız bir görüntüsü var ki anlatamam...

Çoğu defa yürürken yanında duruyorum, o bunun farkına bile varmıyor...

Aylardır hemen, hemen haftada 2 veya 3 defa görüyorum onu buralarda...

Hiç ilgimi çekmezdi, herhangi biriydi benim için, sahilde dolaşan herhangi biri...

Ta ki...

Bir gün sahilde dalgın, dalgın yürüyen bir bayanın ardından koşarken gördüm onu, koştu

koştu bayanın karşısında duraladı, bir anda şok olmuştu, evet evet şok olmuştu... Öyle çaresiz, öyle

zavallı bir görüntüsü vardı ki, özür dilerken yüzünün aldığı o ifadeyi hiç ama hiçbir zaman

unutmayacağım, işte o günden bu yana onu "yanlın adamı" her zaman buralarda görür olmuştum, hatta görmediğim günlerde merak eder olmuştum...

İşte yine geldi, yine yalnız adam sessiz, sessiz başı önünde eğik hiç bir şeye umursamaz bir şekilde uzun süre dolandı durdu sahil kenarında...

Sanki gözleri dolu doluydu da, her nedense akmıyordu gözyaşları...

Az ilerideki bankların üzerine oturdu, yılların yorgunluğu ile omuzları çökmüştü,

yüzünde ki kasvet fazlasıyla gösteriyordu geçmişin yüzünde bıraktığı çizgileri...

Uzaklara çok uzaklara bakıyordu gözlerinden akmayan gözyaşlarıyla...

Net seçemediği her halinden belliydi...

Avuçları arasında beyaz denilemeyecek kadar sararmış,

bir o kadar da elinde kim bilir kaç defa buruşturup, belki de savurup attığı,

fakat her nedense tekrar avuçları arasına aldığı kirli bir kağıt parçasını tutuyordu ,

ara sıra buğulu gözlerini ellerine parmaklarının arasında tuttuğu kağıt parçasına çeviriyordu...

Yalnız adam hala daha sessizdi ve hala daha gözleri dolu doluydu...

Akmamak için direniyordu gözyaşları...

Yavaş, yavaş dudaklarının arasından kelimeler dökülmeye başlamıştı...

Sessizliği bozan cümleler oluştu...

Göz yaşlarına inat dökülmeye başladı titreyen dudaklarının arasından...

Çıkmaya başlayan cümlelerini rüzgar savuruyordu sağa, sola...

Tekrar dalgın, dalgın bir elindeki buruşuk kağıda bir de uzaklara baktı...

Şimdi kağıdı eliyle düzeltmeye çalışıyordu... Hafif, hafif elleri titriyordu...

Yüzüne yaklaştırdı buruşuk kağıdı ,sanki görmekte zorlanır gibiydi , iyice yaklaştırdı bir eliyle, diğer elinin tersiyle gözlerini ovaladı ...

-Yıllarca evet yıllarca sakladım bana yazdığın bu son mektubu !!! Duyuyor musun beni !!!
Yıllardır defalarca , defalarca okudum!!!

Öyle çok bağırmişti ki bir anda durakladı...
Sustu ve...

Yavaş, yavaş kağıdın üzerine gözlerini dikti az önceki gibi tekrar diğer eliyle gözlerini ovalamaya başladı
işte o an o akmayan göz yaşlarının
elinin tersinde bıraktığı ışıltıyı gördüm, gün batımı güneşte parlıyordu eli göz yaşının ıslaklığı ile...
Kaçınıcı defa okuduğunu bile hatırlamadığı "veda" mektubunu bir kez daha okumaya başlamıştı işte:

Merhaba bitanem

İzninle bu satırlarımı senin çok sevdiğin şairin dizeleri ile başlamak istiyorum.

"Eski bir şarkının nakaratı gibi yaşam,
Vedalar çok zor, hele birde seviyorsan."

Boğazına bir şey takılmış gibi yutkundun... Nedense devamını getiremiyordun...

– Seviyorsan neden gittin? Neden gittin neden? Şimdi neredesin? Kiminlesin?

Öyle çok yakınındaydım ki seslenişi kulaklarımda çınlıyor, tüylerimi diken, diken ediyordu,
adeta içimi parçalıyor yakarışı... Artık bu sözleri ezberlemiştim...
Böyle bir sevda görülmüş müdür? Duyulmuş mudur acaba?
Aylardır aynı sözcüklerle cümlesini kurmaya çalışıyor ama tamamlayamıyordu...
Yavaşça elini cebine soktu bir peçete çıkarıp açmaya çalıştı ,
öyle büyük bir itinayla açmaya çalışıyordu ki benim merakım daha da arttı...
Peçetenin üzerinde bir şeyler yazıyordu, biliyordum farkına varmadan bunu da sesli okuyacaktı...
Sessizce hatta nefesimi bile tutarak beklemeye başlamıştım içimde büyük bir heyecan vardı...

"Vuslata açılan her kapıda sen
Gözlerimden akan her damlada sen
Tanrıdan dilenen her dilekte sen
Bitmeyecek sevdasin inan ki sen
Işığına koşan pervaneyim ben..."

Ne kadar güzel sözlerdi, ne kadar içten sesleniştin...

Gözlerim doldu farkına varmadan...

O an sanki onun için yazılmış birkaç dörtlük geldi aklıma :

"Hasreti anlatırım ben dinlerim
Aşkınla yanar ah eder inlerim
Soldu bak bahçem de açan güllerim
Vefasız yar söyle şimdi neredesin.

İnan sevgili seni çok özledim
Gittin sen ben bir daha hiç gülmedim
Düşledim çok hayalini görmedim
Vefasız yar söyle şimdi neredesin

Geçse de yıllar, ben seni beklerim.
Kor ateşlerde, yansa da yüreğim.
Yine seni sevdiğimi söylerim.
Vefasız yar, söyle şimdi neredesin. "

Dizelerin sonuna doğru yavaşça kalktığını gördüm, garip bir ifadeyle yüzüme bakıyordu, sanırım duydu okuduğum şiiri...

Bir o kadar yorgun,bir o kadar bitkin gidiyordu işte , yine yeniden geleceği sahilden uzaklaşıyordu...
Ardında bıraktığı anıları ve tanımadığı yalnızlığını,
geçmişinin sırlarını paylaştığını bilmediği BEN'İ...

1dost@sacide